

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В.. Сантиров
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Елена Д. Чаушева
в присъствието на прокурора М. Д. К.

като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно административно наказателно дело № 20211100604036 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

С Решение от 28.06.2021 г., постановено по НАХД № 3177/2021 г. по описа Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6 – ти състав, първоинстанционният съд е признал обвиняемия К.В. П. за виновен за това, че на 28.02.2020 г., около 23,00 часа, в гр. София, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с рег. № ****, движейки се по бул. „Черни връх“, с посока на движение от бул. „Н. Вапцаров“ към бул. „Околовръстен път“, в района на кръстовището с ул. „Филип Кутев“, нарушил правилата за движение, регламентирани в чл. 6, т. 1, пр. 2 от Закона за движение по пътищата /“Участниците в движението ....съобразяват своето поведение със .....светлинните сигнали...“/, като преминал на кръстовището на червена светлина на светофарната уредба в нарушение на чл. 31, ал. 7, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата /“Преминаването забранено“/, и започнал да извършва маневра „ляв завой“, в резултат на което реализирал пътнотранспортно произшествие с насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, с рег. № ****, управляван от И.А.М., и причинил, по непредпазливост, средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК на пътника в лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, с рег. № ****, Р.И.В., изразяваща се в счупване на долния край на дясната лъчева кост вътреставно, с изкълчване на ставата, което реализирало медико – биологичния признак „трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“ – престъпление по чл. 343, ал. 1, б. ”б“, пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, поради което и на основание чл. 78а от НК го освободил от наказателна отговорност и му наложил административно наказание "глоба" в размер на 1 000 /хиляда/ лева. Със същото решение, на основание чл. 343г от НК, съдът е лишил обвиняемия К.В. П. от правото да управлява МПС за срок от 6 /шест/ месеца.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, обвиняемият К.В. П. е осъден да заплати по

сметка на СДВР сумата в размер на 512,40 лева – разноски в досъдебното производство.

Срещу посочения съдебен акт в законоустановения срок е подадена въззивна жалба от защитника на обвиняемия – адвокат С.М., САК, в която се навеждат бланкетни оплаквания за незаконосъобразност на първоинстанционното съдебно решение и се моли за неговата отмяна и постановяване на ново, с което обвиняемият К.П. да бъде признат за невиновен по повдигнатото му обвинение.

В допълнение към въззивната жалба от 27.09.2021 г. защитникът излага съображения за неправилност, необоснованост и наличие на съществени процесуални нарушения при постановяване на обжалваното решение. Поддържа се, че районният съд не е обсъдил в мотивите си всички доводи и възражения на защитата, с което е ограничил процесуалните права на обвиняемия П.. Оспорва се процесуалната годност на изготвените на досъдебна фаза и приобщени от СРС по реда на чл. 283 от НПК доказателствени източници – протокол за оглед на местопроезшествие, скица и фотоалбум към протокола, като конкретно се сочат допуснати в тях пропуски и непълноти, които според защитата представляват основание за изключването им от доказателствената съвкупност по делото. В заключение се посочва, че събраният доказателствен материал е противоречив и въз основа на него повдигнатото обвинение не се доказва по изискуемия несъмнен и категоричен начин, поради което се моли за отмяна на първоинстанционния съдебен акт и за постановяване на нов такъв, с който обвиняемият да бъде оправдан по обвинението за извършване на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

В закрито заседание, проведено на 08.11.2021 г., въззивният съд, по реда на чл. 378, ал. 5, вр. чл. 327 от НПК, прецени, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на обвиняемия и/или свидетел/и, изслушването на вещо/и лице/а, както и ангажирането на нови писмени и/или веществени доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по 378, ал. 4, вр. чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция обвиняемият К.В. П. се явява лично, представляван и от адв. С.М., САК. Защитникът поддържа депозираната въззивна жалба и допълнението към нея и пледира за тяхното уважаване. Алтернативно прави искане, в случай, че съдът не признае обвиняемия за невиновен по повдигнатото му обвинение, на основание чл. 78а, ал. 4 от НК, на последния да не бъде налагано кумулативно предвиденото административно наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ предвид наличието на смекчаващи отговорността обстоятелства.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Софийска градска прокуратура (СГП) поддържа, че жалбата е неоснователна и прави искане за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

В предоставената му последна дума, обвиняемият К.В. П. моли съда да бъде оправдан. Посочва, че за него от особена важност е отмяната на първоинстанционното решение в частта, в която, на основание чл. 343г от НК, му е наложено наказание „лишаване от право да управлява моторно превозно средство“ за срок от 6 месеца, като изтъква необходимостта от притежаване на свидетелство за правоуправление на МПС с оглед упражняване на трудовата му дейност, която е свързана с ежедневни пътувания.

Софийски градски съд, Наказателно отделение, XVII – ти въззивен съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, изложеното във въззивната жалба и допълнението към нея, както и доводите и възраженията, направени в проведеното на 13.12.2021 г. открито съдебно заседание, и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обоснованост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови атакувания съдебен акт, СРС е провел съдебно следствие по диференцираната процедура на глава XXVIII – ма от НПК ("Освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание"). Съобразил е събраните пред него и на досъдебно производство относими гласни, писмени и веществени доказателства и доказателствени средства, както и заключенията на способите на доказване – експертизи, а именно: *гласни доказателствени средства* – показанията на св. Р.И.В. (л. 33 от досъдебното производство), св. Е.И.И. (л. 29 от досъдебното производство), св. И.А.М. (л. 25 от досъдебното производство), св. В.Г.К. (л. 27 от досъдебното производство), *писмени доказателствени средства и писмени доказателства* – констативен протокол № К - 117 (л. 15 – л. 16 от досъдебното производство), протокол за оглед на местопроизшествие (л. 17 – л. 18 от досъдебното производство), справка за съдимост на обвиняемия (л. 123 от досъдебното производство и л. 10 от съдебното производство); *способи на доказване* – заключенията на съдебно – медицинската експертиза (л. 65 – л. 66 от досъдебното производство), допълнителната съдебно – медицинска експертиза (л. 50 – л. 51 от досъдебното производство), съдебно – автотехническата експертиза (л. 36 – л. 48 от досъдебното производство); *веществените доказателствени средства* – снимки, оформени във фотоалбум към протокол за оглед на местопроизшествие, и скица към същия (л. 19 – л. 22 от досъдебното производство).

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съдебен състав изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция и на досъдебното производство.

Въззивният състав намира, че вътрешното убеждение на районния съд по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като споделя неговите доводи и съображения досежно показанията на разпитаните на досъдебна фаза свидетели – очевидци, приложените писмени и веществени доказателствени средства, както и използваните способи на доказване – експертизи. Контролираният съд е кредитирал показанията на свидетелите Р.В., Е.И., И.М. и В.К. в тяхната цялост и в съвкупност със заключенията на изготвените автотехническа и съдебно – медицински експертизи и гореизброените писмени доказателства и веществени доказателствени средства, като на база така събраните и проверени доказателства и доказателствени средства е изградил своето вътрешно убеждение относно фактическата обстановка по делото, която напълно се споделя от въззивната инстанция.

С оглед на горното, въззивният съдебен състав намира, че не са налице основания за промяна на установената от районния съд фактическа обстановка, тъй като, от една страна, пред настоящата инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, а от друга – същата е правилно установена, на база вярна и точна преценка на събрания доказателствен материал. Анализът на последния сочи на следното:

На 28.02.2020 г., около 23:00 часа, обвиняемият К.В. П. управлявал лек автомобил, марка "БМВ", модел "Х6", с ДК № ****, в гр. София, по бул. "Черни връх", с посока на движение от бул. „Н. Вапцаров“ към бул. "Околовръстен път". Пътното платно по бул. "Черни връх" в упоменатия район било предназначено за двупосочно движение, като в посоката, в която се движел обвиняемият, платното било разделено на четири пътни ленти за движение. Обвиняемият се движел в крайна лява лента на движение с цел навлизане в кръстовището с ул. „Филип Кутев“ чрез предприемане от маневра „ляв завой“. Настилката била асфалтова, сравнително мокра, без дупки или неравности, а видимостта по пътя била добра.

Кръстовището на бул. „Черни връх“ с ул. „Филип Кутев“ било регулирано със светофарна уредба, която в инкриминирания час работела в автоматичен режим съгласно приложена пред първоинстанционния съд циклограма /л. 15 – л. 25 от съдебното производство пред СРС/.

По същото време, св. И.А.М. управлявал лек автомобил марка "Пежо", модел „307“, с

регистрационен № ****, с който се движел по бул. „Черни връх“, с посока на движение от бул. „Околовръстен път“ към центъра на гр. София. До него, на предната дясна седалка, седяла свидетелката Е.И.И., а на задната дясна седалка – свидетелят Р.И.В.. Управляваният от св. И.М. автомобил се движел във втората пътна лента от дясно на ляво по посоката му на движение.

В инкриминирания час обвиняемият К.П. бил спрял своя лек автомобил на процесното кръстовище, тъй като за него светел червен сигнал на светофарната уредба. Пред управлявания от него автомобил нямало други превозни средства и водачът разполагал с отлична видимост относно насрещно движещите се автомобили и светлинната уредба.

В момента, в който лек автомобил марка "Пежо" достигнал кръстовището на бул. „Черни връх“ и ул. „Филип Кутев“, за него светел зелен сигнал на светофарната уредба, поради което същият навлязъл в кръстовището със скорост на движение 54 км/ч. В същия този момент, макар за лек автомобил марка „БМВ“ да продължавал да свети червен сигнал, обвиняемият потеглил, предприемайки маневра „ляв завой“ и също навлязъл в кръстовището със скорост от 9,1 км/ч. В резултат на последното управляваният от К.П. автомобил навлязъл в платното за движение на насрещно движещите се превозни средства, в което се намирал лек автомобил марка „Пежо“. Виждайки го в последния момент, св. И.М. завъртял волана на своя автомобил надясно, за да избегне евентуален удар помежду им, но въпреки това последвал удар между лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с регистрационен № ****, и лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, с регистрационен № ****. Автомобилът на св. И.М. ударил с предната си част автомобила на обвиняемия в неговата дясна част челно – странично. Вследствие на удара лек автомобил марка „БМВ“ се завъртял наляво на 170 градуса и спрял, а лек автомобил марка „Пежо“ продължил движението си на право и под ъгъл надясно, достигайки до десния тротоар, където се ударил в метално колче и също спрял.

На мястото на инцидента пристигнали полицейски служители, които запазили произшествието до идването на техни колеги за обработване на ПТП. След пристигането на последните бил извършен оглед на местопроизшествието, съответно изготвени протокол, албум и скица на местопроизшествието, и бил съставен констативен протокол № К-117.

Съгласно заключението на приетата автотехническата експертиза, мястото на удара е бул. „Черни връх“ – върху продължението на втора пътна лента от дясно на ляво по посоката на движение на лек автомобил марка „Пежо“, т. е. от бул. „Околовръстен път“ към центъра на гр. София, на около 21–22 метра вляво от продължението на десния бордюр по посока на движението на лек автомобил марка „БМВ“ /от бул. „Н. Вапцаров“ към бул. „Околовръстен път“/ и на около 7 метра след линията на ориентира, приет по скицата към протокола за оглед, по посоката на движение на управляваното от обвиняемия МПС, при скорост на движение за лек автомобил марка „БМВ“ от 9.1 км/ч и скорост на лек автомобил марка „Пежо“ от около 54 км/ч, и опасна зона за спиране на управлявания от св. И.М. лек автомобил от около 42 метра. Според експертното заключение водачът на лек автомобил марка „Пежо“ не е имал техническа възможност да избегне настъпване на произшествието, защото водачът на лек автомобил марка „БМВ“ е потеглил и навлязъл в процесното кръстовище, предприемайки маневра „ляв завой“, при забранителен за него червен светлинен сигнал. От техническа гледна точка като конкретна причина за настъпване на ПТП вещото лице е посочило субективните действия на обвиняемия К.В. П..

В резултат на настъпилото пътнотранспортно произшествие били причинени следните телесни увреждания на участниците в него: *по отношение на Р.В. И.* – счупване на долния край на дясната лъчева кост вътреставно, с изкълчване на ставата, което реализирало медико – биологичния признак „трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“; *по отношение на Е.И.И.* – контузия на гръден кош, корема и дясна длан, характерно охлузване на лявата буза, кръвонасядания на лявото рамо и вътрешно от лявата мишечна ямка, интензивно кръвонасядане с охлузване в долната половина на корема, характерно кръвонасядане в лявата половина на корема над гореописаното, кръвонасядане на лява и дясна предмишница, кръвонасядане на дясна ръка и

палеца на същата, кръвонасядане и охлузване на дясно коляно и кръвонасядане на ляво коляно, реализирали медико – биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“; *по отношение на И.А.М.* – контузия на гръдния кош и дясна глезенна става, кръвонасядане върху гръдната кост и вляво от нея на нивото на средна към горната му трета, кръвонасядане на дясната ребрена дъга, кръвонасядане в дясната половина на корема, охлузване с кръвонасядане под дясната слабинна гънка, кръвонасядане с ограничено надлежашо охлузване под лявата слабинна гънка, кръвонасядане на дясната мишница, отток под десния външен глезен, реализирали медико – биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“; *по отношение на обвиняемия К.В. П.* – контузия на гръден кош и ляво коляно, реализирали медико – биологичния признак „временно разстройство на здравето, неопасно за живота“.

Обвиняемият К.В. П. е роден на 11.02.1990 г., в гр. София, българин, български гражданин, с висше образование, неженен, трудово ангажиран, с постоянен адрес: гр. София, ж. к. ****, и настоящ адрес: гр. София, ж. к. „Витоша“ 1, ул. ****, ЕГН *****.

Обвиняемият е правоспособен водач на МПС, с издадено по законоустановения ред свидетелство за управление на МПС, за категория за управление „В“, и валидност до 03.04.2028 г. Същият е неосъждан и не е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК.

Така възприетата от въззивния съдебен състав фактическа обстановка по съществото си кореспондира с установената и от първата съдебна инстанция. Фактическите констатации на първостепенния съд са обосновани и почиват на прецизен и правилен анализ на доказателствения материал, като изводите му в тази насока се споделят изцяло от въззивния съд. Оценката на доказателствата, по отношение на фактическите обстоятелства, включени в предмета на доказване, съобразно очертаните с постановлението по чл. 375 от НПК рамки, е направена в съответствие с правилата на формалната логика, като противоречията в доказателствените материали са подложени на внимателен анализ. В мотивите на постановеното съдебно решение решаващият съд по ясен и убедителен начин е обективирал процеса на формиране на вътрешното си убеждение, като е извършил задълбочен и всестранен анализ на доказателствата и средствата за тяхното установяване. Настоящият състав на Софийски градски съд, като изцяло се солидаризира с доказателствения анализ на първата инстанция, счете, че се явява безпредметно същият да бъде преповтарян в настоящото изложение. В тази връзка следва да се посочи, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната съдебна инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези от тях, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста (решение № 181/2012 г. на ВКС, I н. о., решение № 372/2012 г. на ВКС, III н. о., решение № 513/2013 г. на ВКС, I н. о., решение № 371/2016 г. на ВКС, III н. о.).

В този смисъл, без да бъдат преповтаряни изводите на първостепенния съд, настоящият състав намира за необходимо, с оглед на доводите и възраженията във въззивната жалба, както и в съответствие със законово вмененото му задължение за служебна проверка на правилността на първоинстанционния акт в цялост, да посочи следното:

Въззивната инстанция намира, че правилно в основата на фактическите си изводи съставът на СРС е поставил показанията на свидетелите – очевидци И.М., Е.И., Р.В. и В.К., заедно със заключенията на съдебно – медицинската, допълнителната съдебно – медицинска и съдебно – автотехническата експертизи. Това контролираният съд е сторил не произволно, а след извършена задълбочена преценка на тяхната надеждност и достоверност, както с оглед на информационното им съдържание, така и при съпоставянето им с другите гласни и писмени доказателства и доказателствени средства. Първостепенният съд е аргументирал по ясен и убедителен начин защо кредитира показанията на горепосочените свидетели и поставя тях в основата на фактическите си изводи. В това отношение въззивният съд споделя напълно становището на районния съд, че показанията на свидетелите М., И.а и В. са информативни досежно инкриминираното събитие, доколкото същите са участници и

преки очевидци на процесното пътнотранспортно произшествие. Показанията им са източник на пряка доказателствена информация за релевантните по делото факти относно механизма на настъпване на инкриминираното ПТП и конкретните обстоятелства, при които последното е настъпило, както и за поведението на участниците в него. В показанията си тримата свидетели дават сведения за начина, по който всеки един от тях е възприел настъпилния удар, като излагат факти за събитията, свързани със собствените им субективно възприети преживявания от случилото се. Св. В.К. също е очевидец на инцидента, присъствал е в непосредствена близост до местопроизшествието и е възприел лично и пряко движението на управлявания от обвиняемия К.П. лек автомобил. Показанията на св. В.К. се отличават с безпристрастност, логичност и последователност. Те са непротиворечиви както с показанията на свидетелите М., И.а и В., така и с целия останал, събран и проверен по делото доказателствен материал. Предвид изложеното, правилно районната съдебна инстанция е кредитирала в цялост показанията на посочените свидетели и от съдържащото се в тях е извлякла доказателствена информация касателно датата, часа, пътната обстановка, времето, мястото на извършване и механизма на инкриминираното с постановлението на Софийска районна прокуратура (СРП) по чл. 375 от НПК деяние, както и за авторството му. В тази насока еднопосочно и последователно св. И.М. и св. В.К. посочат, че ударът между управляваното от обвиняемия МПС и лек автомобил марка „Пежо“ е станал в резултат на неправомерно навлизане на лек автомобил марка „БМВ“ в кръстовището на бул. „Черни връх“ и ул. „Филип Кутев“ при забранителен за него червен сигнал на светофарната уредба и същевременно светещ зелен сигнал за насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“. В тази връзка, районният съд законосъобразно е подложил на проверка показанията тези свидетели, съобразно задължението си, произтичащо от нормата на чл. 107, ал. 5 от НПК, чрез тяхната съпоставка със заключението на приетата автотехническа експертиза, със събраните писмени доказателствени средства – протокол за оглед на местопроизшествие, както и с изготвените веществени доказателствени средства – фотоалбум и скица към протокола за оглед. Именно във връзка с процесуалната годност на посочените писмени и веществени доказателствени средства са основните възражения на защитата на обвиняемия, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея. Въззивната съдебна инстанция дължи произнасяне по направените възражения, като намира за необходимо да посочи следното:

На първо място, изложени са аргументи от защитата в насока процесуална негодност на съставения протокол за оглед на местопроизшествие поради допуснати в същия неточности в датата на настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие – в протокола за оглед била посочена дата 29.02.2019 г., като същевременно П. е бил привлечен като обвиняем за деяние, извършено на 28.02.2020 г., която дата е била посочена в постановлението му за привличане по реда на чл. 219, ал. 1 от НПК и в постановлението за освобождаване от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК. В аналогичен смисъл защитата поддържа процесуална негодност на протокола за оглед на местопроизшествие и поради съдържащо се в него посочване, че предмет на огледа е ПТП между „товарен“ и лек автомобил, а не между два леки автомобила както се сочи в цитираните две постановления. По така направените възражения въззивната инстанция изцяло се солидаризира с мотивите на първоинстанционния съд, а именно че посочените несъответствия имат характер на допуснати от разследващите органи технически грешки при изготвяне на протокола, които обаче не биха могли да обосноват процесуална негодност на последния. Констатираните противоречия в датата на инкриминираното ПТП и участниците в него са изясними и преодолими чрез съпоставката им с останалите доказателствени източници. В този смисъл всички свидетели по делото единно и непротиворечиво сочат 28.02.2020 г. като дата на настъпилото пътнотранспортно произшествие, съответно участието в него на лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с регистрационен № ****, и лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, с регистрационен № ****. В процесния случай тези обстоятелства по същество не се оспорват и от защитата. Допълнително следва да бъде уточнено, че допуснатата техническа грешка касае единствено годината на настъпване на инкриминираното ПТП – 2019 г. вместо действителната 2020 г., но не и конкретната дата на процесния инцидент. В съответствие с

разпоредбата на чл. 129, ал. 1 от НПК в протокола за оглед на местопроизшествието е налице отбелязване на датата на извършване на съответното действие по разследване, което видимо от съдържанието на изготвения протокол е било извършено в ранните часове на следващия датата на инцидента ден – а именно в 00:05 часа на 29.02, както правилно е отбелязано в него.

На следващо място, в допълнението към въззивната жалба се поддържа, че протоколът за оглед местопроизшествие е съставен в противоречие с процесуалните правила, тъй като в него са налице корекции, които не са били удостоверени по надлежния ред чрез подписването им от лицата, подписали протокола. Сочи се, че твърденият порок осуетява процесуалната годност на протокола за оглед, без възможност последният да се инкорпорира в доказателствената съвкупност по делото и да послужи за основа, въз основа на която да се градят изводите на съда относно мястото, на което е реализирано процесното ПТП. Във връзка с тези възражения настоящата инстанция намира за необходимо да посочи следното. Няма никакво съмнение, че в процесния протокол за оглед са нанесени поправки, както и това, че същите в нарушение на разпоредбата на чл. 130 от НПК не са удостоверени по предвидения в закона ред. При преценката относно процесуалната годност на това писмено доказателствено средство следва обаче да се отчете, че невъзможността да бъде ползвана информацията, отразена в процесуалния документ се отнася само и единствено до онези негови части, в които са били внесени поправки и не е бил спазен редът по чл. 130 от НПК. Допускането на подобни нарушения не може да бъде основание за цялостно изключване на протокола за оглед от доказателствената съвкупност. Той, без съмнение, може да бъде ползван в частите, където такива поправки не са били внесени, и по отношение на информацията, която е отразена коректно в него /в този смисъл и Решение № 60219 от 17.12.2021 г. по н. д. № 740 / 2021 г. на Върховен касационен съд, I – во НО/. На следващо място, следва да бъде отчетено и това, че в наказателноправната доктрина, а и в съдебната практика, категорично е изключена възможността определени релевантни за изхода на производството факти да могат да бъдат установявани по един единствен доказателствен път и чрез едно единствено доказателство или доказателствено средство, което се ползва с формална доказателствена сила. Фактите в наказателния процес могат да се установяват с всички възможни и допустими доказателствени способности, като няма пречка отразеното в протокола за оглед да бъде установено чрез гласни доказателства, каквито са показанията на свидетелите по делото. В подобни случаи, дори и съответният протокол да бъде приет за съставен при допуснати съществени нарушения на процесуални правила и да не бъде кредитиран (напълно или частично), то неговите доказателствени резултати биха могли да бъдат постигнати с други доказателства или доказателствени средства. В този смисъл е и константната практика на върховната инстанция – Решение № 92/2012 г. на Върховния касационен съд, I – во НО, Решение № 83/2012 г. на Върховния касационен съд, III – то НО, Решение № 162/2010 г. на Върховния касационен съд, I – во НО, Решение № 445/2010 г. на Върховния касационен съд, III – то НО. Предвид така изложеното и съобразявайки константната практика на ВКС, въззивният съдебен състав намира, че ненадлежно извършените в протокола за оглед на местопроизшествие корекции не правят целия протокол негодно доказателствено средство, а изключват възможността да се ползват тези части от него, съдържащи корекции, за които не е бил спазен нарочно предвиденият в нормата на чл. 130 от НПК ред за извършване. В останалата си част протоколът за оглед е годно доказателствено средство, което в съвкупност с останалия доказателствен материал – изслушаните свидетелски показания и изготвените скица и албум на местопроизшествието, водят до еднозначен извод относно мястото и механизма на настъпване на инкриминираното ПТП.

От изслушаната по делото съдебно – автотехническа експертиза, изготвена от компетентен специалист, при пълно и ясно дадени отговори на поставените въпроси и при липса на обстоятелства, водещи до пораждаване на съмнение в правилността им, еднопосочно с изслушаните свидетелски показания и изготвените писмени и веществени доказателствени средства, се установяват мястото и механизмът на процесния удар, както и скоростта на движение на двете превозни средства, изчислена е и опасната зона за спиране на

управлявания от И.М. лек автомобил. Като конкретна причина за настъпване на процесното произшествие в експертното заключение се посочва субективното поведение на обвиняемото лице, което е предприело изпълнение на маневра „ляв завой“ при червен сигнал на светофарната уредба, в момент, в който насрещно движещият се лек автомобил марка „Пежо“ е приближавал процесното кръстовище при зелен сигнал на светофарната уредба неговата посока на движение. Посочено е, че в резултат предприетата маневра обвиняемият К.П. е навлязъл в опасната зона за спиране на управлявания от И.М. лек автомобил. Сравнявайки опасната зона за спиране на лек автомобил марка „Пежо“ с възможността на водача му за възприемане на лек автомобил марка „БМВ“, вещото лице е достигнало до извод, че ударът е бил непредотвратим чрез предприемане на аварийно спиране на управлявания от И.М. автомобил.

Въззивната инстанция се солидаризира изцяло с изводите на районната и по отношение на механизма на причиняване на телесните увреждания на пътуващия в лек автомобил марка „Пежо“ пътник – пострадалият Р.В., както и тяхната медико – биологична характеристика. По отношение на тези обстоятелства, правилно съставът на СРС е кредитирал заключенията на вещите лица, изготвили съдебно – медицинската, допълнителната съдебно – медицинска и автотехническата експертизи. Въз на основа експертните заключения се установяват нанесените на всеки от участниците в процесното ПТП наранявания и тяхната медико – биологична характеристика, както и връзката им с конкретното произшествие. Разгледаните доказателствени способности настоящата инстанция намира за обективни, компетентно изготвени, пълни и ясни, относими към предмета на доказване в настоящото производство, поради което ги кредитира изцяло.

Предвид горните мотиви, настоящият съдебен състав намери, както и първостепенният такъв, че по делото е събрана в нужния обем доказателствена съвкупност, която с категоричност и безспорност установява, че обвиняемият К.П. е навлязъл в процесното кръстовище, предприемайки маневра „ляв завой“, при червен забранителен за него сигнал на светофарната уредба, вследствие на което е предизвикал ПТП, удряйки се в насрещно движещия се при разрешителен сигнал на светофарната уредба автомобил марка „Пежо“.

При така установеното от фактическа страна, контролираният съд е направил правилни правни изводи, в съгласие със закона и постоянната практика на ВКС, досежно съставомерността на инкриминираното деяние, като напълно законосъобразно и обосновано го е подвел под състава на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. "б", пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

От обективна страна, по несъмнен начин е доказано, че обвиняемият К.В. П., на инкриминираните място и време, е управлявал моторно превозно средство – лек автомобил марка „БМВ“, модел „Х6“, с рег. № ****, като в нарушение на разпоредбите на чл. 6, т. 1, пр. 2 от Закона за движение по пътищата и чл. 31, ал. 7, т. 1 от Правилника за прилагане на Закона за движение по пътищата е навлязъл в района на кръстовището на бул. "Черни връх" и ул. "Филип Кутев" на червен, забранителен сигнал на светофарната уредба, в резултат на което е реализирал пътнотранспортно произшествие с насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“, модел „307“, с рег. № ****, управляван от водача И.А.М., като по непредпазливост е причинил на пътника в лек автомобил марка "Пежо" Р.И.В. средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, изразяваща се в счупване на долния край на дясната лъчева кост вътреставно, с изкълчване на ставата, което реализирало медико – биологичния признак „трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“.

Изпълнителното деяние на престъплението по чл. 343, ал. 1, б. "б", пр. 2 от НК, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК се изразява в нарушаване на правилата за движение при управление на подвижен железопътен състав, въздухоплавателно средство, моторно превозно средство, плавателен съд, бойна или специална машина. Разпоредбата е бланкетна и изисква препращане към Закона за движение по пътищата и към правилника за неговото прилагане. Необходимо е извършеното от обвиняемия нарушение на правилата за движение

да е довело до един от възможните резултати, визирани в приложимия текст на НК. В процесния случай, за да е осъществено престъплението, за което обвиняемият К.П. е привлечен да отговаря, се изисква водачът при управление на МПС да е нарушил правилата за движение по пътищата, като е допуснал по непредпазливост причиняването на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК.

По делото по нужния категоричен начин се установи, че при управление на моторно превозно средство обвиняемият К.В. П. е нарушил бланкетните разпоредби, посочени в постановлението на СРП, с което е направено предложение за освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по реда на чл. 78а от НК. Въз основа на събраните доказателствени източници безспорно се доказва, че обвиняемият К.П. е навлязъл в кръстовището на бул. „Черни връх“ и ул. „Филип Кутев“, след като е преминал на червен, забранителен, сигнал на светофарната уредба за посоката на движение, по която последният се е движел. По този начин обвиняемият е нарушил разпоредбата на чл. 6, т. 1, пред. 2 от ЗДвП, задължаваща водачите на МПС да съобразяват поведението си със светлинните сигнали на светофарните уредби. Съгласно нормата на чл. 31, ал. 7, т. 1 от ППЗДвП червеният сигнал означава, че преминаването е забранено. Именно, нарушавайки посочената забрана, К.П. е навлязъл в кръстовището с управлявания от него автомобил марка "БМВ" на червен сигнал, при което е причинил ПТП с навлизания в кръстовището на зелен сигнал лек автомобил марка „Пежо“.

Въззивният съд, като отчете заключенията на вещите лица по извършените в хода на досъдебното производство СМЕ и допълнителна СМЕ, намира, че от обективна страна е налице и съставомерният резултат, изразяващ се в причиняване на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК на пострадалия Р.В.. Телесната цялост на последния е била нарушена чрез счупване на долния край на дясната лъчева кост вътреставно, с изкълчване на ставата. Медико – биологичната характеристика на това увреждане съответства на средна телесна повреда съгласно чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК – трайно затрудняване на движението на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни.

Налице е и изискуемата се от закона пряка, непосредствена и непрекъсваща причинно – следствена връзка между нарушението на правилата на движение и настъпилия съставомерен резултат. В настоящия случай, именно в резултат на неспазването в съвкупност на правилата на чл. 6, ал. 1, пр. 2 от ЗДвП и чл. 31, ал. 7, т. 1 от ППЗДвП, респективно игнорирането на правната забрана да не се навлиза в кръстовище на червен, забранителен сигнал на светофарната уредба, обвиняемият П. е причинил удара между превозните средства. В резултат на този удар, пътуващият в управлявания от св. И.М. пътник – Р.И.В. е получил горепосоченото травматично увреждане, довела до трайно затрудняване на движението на левия горен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, осъществяващ съставомерният признак "средна телесна повреда".

По делото категорично е доказано, че обвиняемият е разполагал с обективната възможност навременно да съобрази поведението си с императивно вмененото му задължение, произтичащо от по – горе посочените правила за пътно поведение, закрепени в чл. 6, ал. 1, пр. 2 от ЗДвП и чл. 37, ал. 7, т. 1 от ППЗДвП. Това негово изискуемо поведение е щяло да доведе до безопасно за другите участници в движението, в частност за пътуващите в автомобила, управляван от св. И.М. лица, завършване на предприетото прекосяване на кръстовището. Такова дължимо поведение обаче, което да е съобразено с правилата за движение по пътищата, не е предприето от обвиняемия и същият е навлязъл в кръстовището на червен, забранителен сигнал на светофарната уредба.

По отношение на наведените пред районната инстанция възражения относно съпричиняване на престъпния резултат от страна на водача на насрещно движещия се лек автомобил марка „Пежо“, въззивният състав намира същите за неоснователни. На първо място, липсва съпричиняване, тъй като св. И.М. е преминал на зелен сигнал на светофарната уредба за посоката на движение на управлявания от него лек автомобил. Макар същият да се е движел със скорост, минимално надвишаваща допустимата такава за процесния пътен участък, видно от заключението на приетата АТЕ ударът между лек автомобил марка „БМВ“

и лек автомобил марка „Пежо“ е настъпил в опасната зона за спиране на последния, поради което И.М. обективно не е имал възможност да предотврати настъпване на удара. В този смисъл въззивният съд се солидаризира с мотивите на първоинстанционния съд досежно неоснователност на изтъкнатите в тази насока възражения, както и относно значението на евентуално съпричиняване единствено при индивидуализация на наказателната отговорност на обвиняемото лице.

При горните съображения авторството на деянието се явява установено по необходимия безспорен и категоричен начин, както и действията на обвиняемия, с които е осъществил всички признаци от изпълнителното деяние на вменения му престъпен състав. Посредством всички събрани по делото писмени и гласни доказателствени средства и писмени доказателства, и доказателственият способ – АТЕ, се установяват механизмът на осъществяване на процесното пътнотранспортно произшествие, времето и мястото на извършването му и приносът на обвиняемия за настъпилия общественоопасен резултат, свързан с телесните увреждания за пострадалото лице.

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината несъзнавана непредпазливост. Както прецизно е посочил и съставът на СРС, обвиняемият не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици, но е била длъжен и е могъл да ги предвиди. За него, като водач на МПС, е съществувало позитивното задължението за спазване на правилата за движение. Като правоспособен шофьор той е следвало да съблюдава вмененото му задължение, а именно да не се навлиза в кръстовище на червен, забранителен сигнал на светофарната уредба, като в резултат на неспазването му, обвиняемият е реализирал инкриминираното ПТП, довело до съставомерния престъпен резултат.

При правилна правна оценка на събрания доказателствен материал и на установената по делото фактическа обстановка, първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че по отношение на обвиняемия са налице материално – правните предпоставки, предвидени в нормата на чл. 78а, ал. 1 от НК, за освобождаването му от наказателна отговорност и налагане на административно наказание. Обвиняемото лице не е било осъждано за престъпление от общ характер и не е било освобождавано от наказателна отговорност, по реда на глава VIII, раздел IV от НК, признат е за виновен за непредпазливо престъпление, за което се предвижда наказание до пет години лишаване от свобода, не са настъпили съставомерни имуществени вреди от деянието, като в същото време лицето не е било в пияно състояние, от деянието не е причинена тежка телесна повреда или смърт, престъплението не е извършено срещу орган на властта, при и по повод изпълнение на службата му и не са налице множество престъпления.

Точно и вярно е отмерен от районния съд и размерът на административното наказание "глоба", наложено на обвиняемия, а именно такава, в размер на 1 000 (хиляда) лева. Така определеният размер съответства на минимално предвиденият в разпоредбата на чл. 78а от НК, поради което не подлежи на преоценка от въззивния състав.

Според настоящия въззивен състав обаче, несъответстващо на обществената опасност на деянието и дееца, се явява наложеното на обвиняемия К.П. наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 (шест) месеца. Приложението на чл. 78а, ал. 4 от НК е дискреция за съда (за разлика от аналогичната хипотеза на чл. 343г от НК), продиктувана от обстоятелството, че обществената опасност на деянията, допускащи освобождаване от наказателна отговорност, е принципно по – ниска. Именно поради това, налагането на въпросната допълнителна санкция следва да бъде убедително аргументирано от съда, а изложените в случая от СРС мотиви не отговарят на тези стандарти.

На първо място, следва да бъде отбелязано, че в мотивите на районната инстанция погрешно е прието, че се налага наказание по чл. 343г от НК, при условие, че приложимата в конкретния случай разпоредба на чл. 78а, ал. 4 от НК говори за "административно наказание лишаване от право да се упражнява определена професия или дейност", нямащо нищо общо с каталога на наказанията по чл. 37, ал. 1, т. 1-11 от НК, към който изрично препраща нормата на чл. 343г от НК. Поради това районният съд е допуснал едно недопустимо

съчетаване на административна и наказателна отговорност – видно от диспозитива и мотивите на решението – глобата от 1 000 лева е била наложена като "административна" (на основание чл. 78а, ал. 1 от НК), а лишаването на деца от право да управлява МПС за срок от 6 месеца – като наказание по чл. 343г от НК. Когато при освобождаване на извършителя от наказателна отговорност по чл. 78а, ал. 1 от НК, освен глобата, като кумулативна санкция се налага и лишаването на лицето от право да упражнява определена професия или дейност при условията на чл. 78а, ал. 4 от НК, последната мярка има изцяло административен характер и поради това препращането, което чл. 78а, ал. 4 от НК прави по отношение на кумулативното санкциониране, не е към нормата на чл. 343г от НК, а към тази на чл. 13, б. "в" от ЗАНН, която именно следва да намери приложение по делото.

На следващо място, въззивният съдебен състав съобрази изтъкнатия от районната инстанция основен и единствен довод за приложението на факултативно предвидената санкция – това, че обвиняемият е проявил самонадеяност при осъществяване на изпълнителното деяние на вменения му престъпен състав. Подобен аргумент обаче, крепящ се на субективната страна на деянието, не е достатъчен според въззивния състав за утежняване положението на обвиняемото лице. Нещо повече, същият не кореспондира с установената по делото форма на вина при извършване на инкриминираното деяние – както беше отбелязано по-горе, същото е осъществено при форма на вината несъзнавана непредпазливост, т. е. небрежност, а не самонадеяност. Предвид гореизложеното и след като извърши съвкупен анализ на смекчаващите отговорността обстоятелства – липсата на данни за други налагани спрямо лицето административни наказания за нарушения на ЗДвП, младата възраст на водача, разкриваща недостатъчна житейска опитност, изказаното от него съжаление за случилото се /л. 27 - гръб - от производството пред СРС/, добросъвестното му процесуално поведение, оказаното от него съдействие в досъдебно производство, изтъкнатата необходимост от притежание на свидетелство за управление на МПС с оглед упражняване на трудовата му дейност – настоящият въззивен състав прие, че административното наказване на извършителя следва да бъде сведено единствено до наложената глоба от 1 000 (хиляда) лева, без към нея да се добавя допълнителната санкция по чл. 78а, ал. 4 от НК.

При горните мотиви, настоящият състав на Софийски градски съд намери, че атакуваният съдебен акт – Решение от 28.06.2021 г., постановено по НАХД № 3177/2021 г. по описа Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6 – ти състав, следва да бъде изменен в частта относно наложеното на обвиняемия на наказание "Лишаване от право да управлява МПС", като в тази част първоинстанционното решение следва да бъде отменено.

В останалата част решението на Софийски районен съд, като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Въззивният съдебен състав споделя обосновката на СРС в частта относно направените по делото разноси, като прие, че правилно обвиняемият К.В. П. е бил осъден да заплати сторените в досъдебно производство разноси в упоменатия в атакувания съдебен акт размер.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 3 от НПК, вр. чл. 337, ал. 1, т. 5 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Решение от 28.06.2021 г., постановено по НАХД № 3177/2021 г. по описа Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6 – ти състав, като **ОТМЕНЯ** приложението на чл. 343г от НК и наложеното на обвиняемия К.В. П. наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 6 месеца.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____